

Wat een vakantieparadijs op aarde had moeten zijn, verandert in een hel als de zoon van een Nederlands echtpaar op een camping verdwijnt...

SUZANNE
VERMEER

BELLA ITALIA

THRILLER

Van de auteur van
All-inclusive, Cruisè en Zwarte piste

Over het boek

Als de zomervakantie voor de deur staat, besluiten Hans en Petra om met hun elfjarige zoon Niels te gaan kamperen aan het Gardameer in Italië. Niels maakt er snel vrienden en struint al gauw de hele dag met hen over de camping. Totdat hij op een avond niet op de afgesproken tijd terug is. Hans gaat ongerust op zoek en doet een verschrikkelijke ontdekking. In de bosjes vindt hij het lichaam van een jongen. Niels zit er vlakbij, in shock. Omdat de vermoedelijke dader na een achtervolging door Hans in het Gardameer verdrongen is, beschouwt de politie de zaak snel als afgerond.

Thuisgekomen gaat de getraumatiseerde Niels in therapie, omdat hij nog steeds niet over die avond kan praten. Totdat ze een paar maanden later horen dat er in hetzelfde gebied weer een moord is gepleegd. Niels kan zich steeds meer details herinneren van de eerdere moord en ze worden gevraagd voor het politieonderzoek naar Italië te komen. Dat hadden ze beter niet kunnen doen...

De pers over eerdere boeken van Suzanne Vermeer

‘Een lekkere “wegleesthriller” voor een zomerse dag. Vermeer weet de spanning goed vast te houden.’ – *Vrouwenthrillers.nl* over *Cruise*

‘Wie ooit één vrouwenthriller gelezen wil hebben, is met dit boek goed af.’ – *nrc.next* over *Zwarte piste*

‘**** De laatste bladzijden zijn zo spannend, dat je bijna vergeet adem te halen.’ – *Viva* over *De vlucht*

Over de auteur

Suzanne Vermeer werd geboren in Nijmegen en verhuisde op tienjarige leeftijd met haar ouders naar Amsterdam. Ze studeerde Spaans aan de Universiteit van Amsterdam en trok na haar studie naar Barcelona, waar ze nu nog steeds woont en werkzaam is. Inmiddels staat Vermeer bekend als dé auteur van de Nederlandse vakantie-thriller. Haar zomer-thriller *Cruise* werd genomineerd voor de NS Publieksprijs 2010.

Van dezelfde auteur

All-inclusive

De vlucht

Zomertijd

Cruise

Après-ski

De suite

Zwarte piste

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

© 2011 Suzanne Vermeer

Omslagbeeld

© Yolande de Kort / Trevillion Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2011 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN paperback 978 90 229 9987 5

ISBN e-book 978 90 449 6340 3

NUR 332

Suzanne Vermeer

Bella Italia

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Februari

Hans schepte de boerenkool op zijn bord en grijnsde naar zijn elfjarige zoon Niels. ‘Buiten is het snertweer en wij zitten heerlijk binnen aan de boerenkool, wat kan een mens zich nog meer wensen?’

‘Waarom eten we dan geen snert?’

Petra lachte. Niels kon Hans en haar de laatste tijd regelmatig verrassen met dit soort ad rem uitspraken. ‘Ik kan wel wat beters bedenken. Wat dacht je van een frisse salade, met een koel glas witte wijn op een terrasje terwijl de zon langzamerhand in de zee zakt?’

Hans haalde zijn schouders op. ‘Jouw tijd komt nog wel, zonaanbidster. Over een paar maanden is het weer zomer.’

‘Gaan we een tent kopen?’ vroeg Niels. In het midden van zijn bord had hij een kuil in de boerenkool gemaakt voor de jus.

‘Hoe kom je daar nou bij?’ vroeg Hans verbaasd.

‘Zomaar,’ antwoordde zijn zoon laconiek.

‘Als je elf bent vraag je iets niet zomaar,’ zei Hans beslist terwijl hij aan Niels’ slimme reactie van daarnet dacht. ‘Wil je soms een nachtje in een tent in de tuin slapen? Lijkt je dat spannend?’

‘Nee. Een tent voor op de camping. Dat doen Jimmy en Bart ook.’

‘Waarom hebben jullie het daar in de winter over?’

‘We hadden vandaag een themales in de klas. Kamperen is echt cool,’ reageerde Niels enthousiast. ‘En op de camping maak je heel veel nieuwe vrienden.’

Hans knikte bedenkelijk. ‘Tja, nieuwe vrienden maken is altijd leuk. Maar hebben ze ook verteld over de muggen in hun tent en het plassen en poepen op openbare toiletten?’

‘Hans, alsjeblieft, zeg! We zitten te eten.’

‘Sorry, je hebt gelijk. Het floepte eruit.’

‘Net als de drollen op die openbare toiletten,’ proestte Niels.

‘Lolbroek.’ Hans trok zijn gezicht weer in de plooi. ‘Nu even serieus. Ik heb vroeger met mijn ouders een paar zomervakanties op de camping doorgebracht. Ik kan je verzekeren dat het niet kan tippen aan een mooie bungalow of goed hotel.’

Petra keek hem doordringend aan. ‘Vind jij.’

‘Dat vind ik, ja! En ik spreek uit ervaring. Ben jij eigenlijk weleens op een camping geweest?’

Voordat ze de kans kreeg om te reageren, zuchtte Niels theatraal:

‘Dus we gaan deze vakantie weer naar een hotel?’

‘Verwend kind,’ zei Hans afkeurend. ‘Als ik dat op jouw leeftijd tegen mijn ouders had gezegd, hadden ze me voor gek verklaard.’ Met opgetrokken wenkbrauwen keek Niels hem aan. ‘Hadden ze toen nog geen hotels?’

Petra kon haar glimlach niet verbergen. De onbevangen vragen van Niels lieten goed zien hoe stug Hans in bepaalde opzichten kon zijn. Ze wilde geen discussie aan tafel, maar het eerst met hem bespreken. Ze veranderde van onderwerp en wees op het overgebleven stuk worst.

‘Het is mij te machtig. Wie wil het laatste stuk?’

Een overbodige vraag. Ze sneed het stuk in tweeën.

‘Papa en ik hebben het er vanavond nog wel over.’

‘Oké.’ Niels keek een beetje beteuterd naar zijn bord.

Hans knikte bevestigend en hield wijselijk zijn mond. Ruim dertien jaar huwelijk had hem geleerd dat het inschattingsvermogen van zijn vrouw in sommige situaties beter was dan dat van hem.

2

Hans zette de televisie uit. Nadat hij Niels welterusten had gewenst en Petra achter haar computer was gekropen, had het hem moeite gekost zijn concentratie bij de televisieprogramma's te houden. Hij stond op en liep naar de keuken. Toen hij voor de koelkast stond, draaide hij zich om.

'Ik neem een biertje, schat. Kan ik voor jou iets inschenken?'

Zonder haar gezicht van het scherm af te wenden, antwoordde ze:

'Nee, dank je. Ik heb nog staan.'

Met een flesje bier in zijn hand liep hij terug naar de woonkamer.

'Nog even over daarnet,' mompelde hij. 'Ik zat ernaast. Misschien is een camping niet eens zo'n slecht idee. Niet dat ik sta te springen om te gaan kamperen, maar Niels... Ach, je begrijpt wel wat ik bedoel.'

'Is goed. Ik zit toch op internet en kijk wel even of er iets leuks voorbijkomt.'

Hans ging weer in zijn stoel zitten en dacht na over een kampeervakantie. Hij vroeg zich af waar zijn aversie eigenlijk vandaan kwam. Want eerlijk was eerlijk, hij had aan de vele zomervakanties als kind op de camping uitstekende herinneringen overgehouden. Ondanks het feit dat het weer vaak tegenzat, was het nooit saai geweest.

Maar dat was toen en niet te vergelijken met nu. Als jongste uit een arbeidersgezin met drie kinderen, had hij in zijn jeugd weinig luxe gekend. Zijn vader werkte in de fabriek en zijn moeder zorgde voor het huishouden en de kinderen. Er had altijd voldoende

eten op tafel gestaan, maar zijn moeder moest elk dubbeltje om- draaien om de kinderen netjes te kunnen kleden. Van het salaris van zijn vader bleef elke maand weinig over, net genoeg voor twee weken per jaar op een camping op de Veluwe. Het was een grote luxe waar ze allemaal erg gelukkig van werden. Hij had zich wel altijd een beetje geschaamd voor zijn wat armoedige achtergrond. Hij wist donders goed dat dit nergens op sloeg. En toch was het zo. Helaas zat het bij hem dieper dan hem lief was.

Er was een periode geweest waarin hij er nog veel meer mee be- zig was. In die tijd moest en zou hij zich aan het arbeidersmilieu ontworstelen. Hij wilde voor een carrière kiezen waartegen men opzag, waartegen hij zelf opzag, waarmee hij succes kon hebben, ook financieel. Arts, advocaat, accountant, rechter. Nooit zou hij zich nog druk over zoiets triviaals als geld hoeven te maken. Hij had gedacht dat het ook zijn ouders trots zou maken. Dat zij hem ondanks hun beperkte middelen zo opgevoed hadden dat hij zijn kansen kon nemen.

Maar in de praktijk was alles anders gelopen. Hij was geen stu- diebol, niet op het niveau dat hij ambieerde. Hij had het wel ge- probeerd maar een rechtenstudie was niet voor hem weggelegd. Uiteindelijk viel het kwartje. Ja, hij kwam uit een arbeidersgezin, en ja, misschien was het niet wat hij had gehoopt, maar ook hij werkte liever met zijn handen. Hij wilde helemaal geen arts, ad- vocaat, accountant of rechter worden. Het moest een beroep wor- den waarin hij zich goed voelde, dat iets bijdroeg en waarmee hij zichzelf op een fatsoenlijke manier kon bedruipen. De gulden middenweg. Hij koos waar hij wel geschikt voor was en werd fysiotherapeut. Een gerespecteerd beroep, waar je ook hard voor moest leren, maar dat zeer praktisch van aard was.

Petra onderbrak zijn gedachten. ‘Misschien heb ik wat, ik zal het zo laten zien.’

Hans keek naar haar rug en zag op het bureau hun trouwfoto

staan. Deze Amersfoortse jongen was toch maar mooi met het mooiste meisje van Soest getrouwd! En hij kon haar onderhouden. Hoewel dit nu erg ouderwets klonk, was het voor hem destijds heel belangrijk geweest. Nadat hij zijn studie fysiotherapie had afgerond, had hij een baan in het naburige Baarn gevonden. Dat Petra financieel prima voor zichzelf kon zorgen, deed er op dat moment niet toe. En toen kwam het magische moment waarop hij zelf vader werd en Niels voor de eerste keer in zijn armen had gehouden. Ze waren vrij snel nog voor een tweede kind gegaan, maar na twee miskramen en zijn toetreding tot de maatschap van de praktijk hadden ze besloten er geen druk meer op te leggen en waren ze het erover eens geworden dat één kind ook prima was. Petra opende een modewinkel in Amersfoort en ze waren van hun driekamerflat in die stad naar een koopwoning in Baarn verhuisd. Alleen het beestje ontbrak nog aan hun mooie plaatje, maar Hans was ontzettend blij met hun huidige leven. Niels was wel over een hond begonnen, maar Hans vond hem nog wat jong om ervoor te zorgen en hij en Petra hadden ook de tijd niet om dat op zich te nemen. Na de zomervakantie zouden ze hier een oplossing voor vinden, maar voorlopig hielden ze Niels in het ongewisse; dan viel de teleurstelling mee als het ze niet zou lukken en zou de blijdschap des te groter zijn als ze het wel voor elkaar kregen. Eerst de vakantie regelen.

De afgelopen jaren hadden ze hun vakantie in mooie resorts doorgebracht. Pas nu vroeg hij zich af of Niels het ook wel zo geweldig had gevonden. Nu hij weer terugdacht aan zijn eigen vroegere vakanties, kon hij zich voorstellen dat Niels al die luxe niet nodig had om een fijne vakantie te hebben. Bovendien was het goed dat een kind zichzelf leerde te vermaken en er niet aan gewend raakte altijd vermaakt te worden. Gewoon de hele dag buiten spelen was eigenlijk het enige wat hij zelf als jongen zo fijn had gevonden. Een gevoel van vrijheid.

Natuurlijk had Niels het heus ook wel naar zijn zin gehad. Juist tijdens deze vakanties had Hans veel tijd met zijn zoon doorgebracht. De reactie van Niels tijdens het eten had waarschijnlijk niets met ontevredenheid over die vakanties te maken, maar het duurde niet lang meer voordat de puberteit zou komen en de invloed van leeftijdsgenoten zou steeds groter worden.

‘Hans, kom eens.’

Hij stond op, liep naar het bureau en ging achter Petra staan. De felle, vrolijke kleuren lichtten van het beeldscherm op. Het was de homepage van een resort. Zo te zien ergens in Italië.

‘La Regina di Garda,’ las Petra voor. ‘De Koningin van het Gardameer.’ Ze klikte op een van de vakjes rechts boven in het beeld. ‘Deze camping ligt pal aan het Gardameer, in de buurt van Verona en ruim honderd kilometer van Venetië. Daar wilden we altijd nog eens naartoe.’

Ze bekeken de plattegrond, faciliteiten en onderkomens. Naast de grote plekken waar je zelf je tent of caravan kon plaatsen, waren er ook al luxe huurtenten, stacaravans en bungalows. Toen Petra wat plaatjes van verschillende stacaravans liet zien, snoof Hans licht afkeurend.

‘Dat lijkt me niet de bedoeling. Niels wil op een camping in een tent.’

‘Misschien dat jij jezelf in de maling kunt nemen, schat. Maar mij niet. Het mogen dan luxe tenten zijn, een eigen douche of toilet is niet aan de orde. Zie jij jezelf al twee weken lang douchen en naar het toilet gaan in een gemeenschappelijke ruimte? Ik denk het niet, en datzelfde geldt overigens ook voor mij, hoor. Het lijkt me prima om het wat minder luxe te hebben, maar misschien moeten we niet te grote stappen nemen.’

‘Verwend nest,’ reageerde Hans quasi-verontwaardigd. ‘Dus?’

‘Een compromis,’ antwoordde Petra gedecideerd. ‘Als jij het ermee eens bent, boeken we op deze camping een stacaravan. Niels krijgt

er voor een deel zijn zin mee. Op een camping en niet in een bungalow of een hotel. Ons voordeel is de caravan met eigen douche en toilet.’

Hans legde zijn hand op die van haar, stuurde met de muis de cursor naar het icoontje van de plattegrond en klikte erop.

‘Ongelofelijk! Zo groot, het lijkt verdorie wel een stad.’

Petra knikte. ‘Ik had echt nooit gedacht dat er zulke gigantische campings bestonden.’

‘Zou Niels het wat vinden?’

‘Zeker weten.’

3

Juli

‘Kwart over drie,’ sprak Hans vergenoegd. ‘Dat noem ik nog eens op schema.’

Tweehonderd meter nadat ze op de snelweg de afslag naar Peschiera del Garda hadden genomen, zagen ze tussen de vrijstaande huizen en bomen flarden van het Gardameer.

‘Onze camping moet vlak bij dit dorpje liggen.’

Toen ze een rotonde naderden, wees Niels naar een bord langs de kant van de weg waarop een aantal namen onder elkaar stonden.

‘Daar!’ riep hij enthousiast. ‘Regina di Garda.’

Hans sloeg af en even later remde hij af voor de ingang van de camping en draaide de verharde oprit op. Een paar honderd meter verderop stopte hij naast een jongeman in een korte broek en een wit T-shirt waarop in zwarte letters STAFF REGINA DI GARDA stond. Petra had haar raampje nauwelijks geopend toen hij haar al op vriendelijke wijze in het Engels met een zware Italiaanse tongval uitlegde waar ze de auto moesten parkeren en konden inchecken. Na een korte wandeling vanaf de parkeerplaats liepen ze het kantoor binnen dat groter was dan het aanzicht van buitenaf deed vermoeden. Er waren twaalf aaneengeschakelde balies. Tien vrouwen en twee mannen, die dezelfde kleding droegen als de jongeman buiten, hielpen vakantiegangers op weg naar hun onderkomen voor de komende weken. Er stonden minstens dertig mensen voor hen, schatte Hans. Om zich heen hoorde hij Engels, Duits, Italiaans en Nederlands.

‘Komen de Rolling Stones soms naar Verona en houden ze hier

voorverkoop?’ mompelde hij spottend. ‘Hadden we onze slaapzakken maar meegenomen.’

Niels keek hem met zijn grote blauwe ogen niet-begrijpend aan.

‘Ach, laat ook maar,’ reageerde Hans. Hoewel de drukte en de omvang van deze camping hem een beetje benauwden, vond hij het ook een goed teken dat die zo populair was. De baliemedewerkers verstonden hun vak. Ze bleven vriendelijk en werkten snel. Binnen een halfuur stonden ze voor een jongedame van rond de twintig die volgens de badge op haar shirt Jennifer heette en naast Duits ook Italiaans en Engels sprak. Petra gaf haar de voucher en niet veel later waren ze ingecheckt.

‘Uw mobile home ligt aan de Bardolino nummer 27. U kunt de auto op de plek zelf parkeren.’ Met haar nagel tikte ze op een plattegrond die voor haar lag.

Ze gaf hem samen met de sleutel en drie blauwe polsbandjes aan Petra en wenste hen een prettige vakantie.

Toen ze weer in de auto zaten zei Hans: ‘Zonder plattegrond zou je je hier helemaal gek zoeken.’ Hij gaf de kaart aan Petra en wees de plek aan waar hun stacaravan stond. Ze reden de parkeerplaats af en het park binnen.

‘Dit is de Corso Copenhagen,’ zei Petra terwijl ze afwisselend naar de plattegrond en de omgeving keek. ‘Op dit stuk staan alleen tenten.’ Ze knikte. ‘Rechtdoor blijven rijden tot de kruising met de Viale Bruxelles. Dan rechtsaf en de derde straat links is de Bardolino... Het lijkt inderdaad wel een stad, maar dan heel geordend. Het is alsof ze er een liniaal langs hebben gelegd, geen bocht of weggetje zonder naam te bekennen.’

Hans sloeg op de kruising rechts af. ‘Als iemand ooit beweert dat Italianen chaoten zijn, sla ik hem persoonlijk met deze plattegrond om zijn oren.’

Petra grijnsde. Zijn enthousiasme beviel haar. Ondanks zijn goede bedoelingen vooraf, had ze toch haar twijfels gehad over zijn reac-

tie als ze eenmaal op deze camping waren aangekomen. Gelukkig bleken de foto's op internet een waarheidsgetrouwe weergave van de werkelijkheid. Dit park kon je niet vergelijken met de campings die zij en Hans in hun kinderjaren hadden bezocht. Ze hoopte dat ze niet te vroeg had gejuicht.

'Bardolino,' las Hans van een straatnaambordje. 'Hier is het, op naar nummer 27.' Stapvoets reed hij verder en stopte bij de derde caravan aan zijn linkerhand. Ze stapten uit en Petra opende de deur van hun vakantiewoning. Na een snelle inspectie van het zitgedeelte, het toilet en de douches, legde Hans zijn hand op de schouder van Niels en trok een tevreden gezicht.

'Dat ziet er keurig uit, nietwaar? Hier hebben we meer ruimte en luxe dan in een tent en het is knusser dan een bungalow of hotelkamer.' Petra wist niet of hij het meende, maar zelf was ze aangenaam verrast.

Hans en Niels liepen naar de auto en pakten er twee koffers uit.

'Waar wil je dat we ze neerzetten, schat?'

Petra knikte naar de ingang van hun slaapvertrek.

'Leg ze maar op het bed neer. Dan kan ik ze zo op mijn gemak uitpakken.'

Niels keek haar met smekende ogen aan.

'Mag ik mijn zwembroek al pakken, mam? Ik heb 't zo warm en wil graag naar het zwembad.'

Ze streek met haar hand door zijn blonde haren. 'Dat moet je aan papa vragen, want hij moet met je mee en ik weet niet of hij daar nu al zin in heeft.'

Hans knikte gemoedelijk. 'Ik vind het prima, maar... moet ik je niet eerst even helpen met het uitpakken van die koffers?'

Petra schudde haar hoofd en ritste beide koffers open. Even later hield ze triomfantelijk twee zwembroeken omhoog.

'Aantrekken en wegwezen,' sprak ze quasi-streng.

'Yes!' Niels begon zich meteen om te kleden.

4

Ze zaten in de schaduw onder de luifel van de caravan. Het was even over negenen, het was onbewolkt en het beloofde een prachtige, warme dag te worden. Nadat ze de vorige avond in een restaurant hadden gegeten, waren ze net voor sluitingstijd de supermarkt binnengeglijpt voor de eerste, noodzakelijke boodschappen. Moe van de reis waren ze om halfelf gaan slapen. Uitgerust en goedgehumeurd zaten ze nu aan hun eerste ontbijt op camping Regina di Garda.

‘Als God in Italië,’ zei Hans terwijl hij zijn blik over het pad liet glijden. ‘Zijn wij zo vroeg op, of ontbijt de meerderheid binnen?’ Petra haalde haar schouders op. Haar aandacht was vooral gericht op Niels die een cracker met jam smeerde. Hij gebruikte er zoveel van, dat de jam over de cracker gutste en op de grond dreigde te vallen.

‘Kijk eens uit, Niels. Ik wil geen mieren.’

Niels likte de overtollige jam van zijn cracker en nam een hap. Hans bleef om zich heen kijken. In hun ‘straat’ stonden in totaal twaalf caravans en op slechts twee terrasjes werd ontbeten. Op dat moment ging de deur open van een caravan die schuin tegenover hen stond. Een jongen van ongeveer dezelfde leeftijd als Niels stapte naar buiten. Hij had rood stekeltjeshaar en een spits gezicht. Hij was enkel gekleed in een zwembroek en droeg een kleine rugzak. Met een snel handgebaar opende hij het slot van de fiets die naast de caravan stond. Hij stapte op en reed hun kant op. Toen hij langs hun caravan reed, keek hij hen vanuit zijn

ooghoeken aan. Hij was nieuwsgierig, maar verlegen.

‘Goedemorgen,’ groette Petra.

‘Hallo,’ antwoordde de jongen vluchtig en hij reed verder.

Na het ontbijt gingen ze gezamenlijk naar het zwembad. Net voor ze daar aankwamen, liepen ze langs een fietsenrek waar tientallen fietsen stonden.

‘Huurfietsen,’ zei Petra.

‘Dat wil ik ook,’ zei Niels.

‘We kijken straks wel.’

Ze liepen een stenen trap van vijf treden op en hadden goed uitzicht op een zwembad met de afmetingen van een instructiebad waarin voornamelijk volwassenen zwommen.

‘Er zijn hier twee zwembaden!’ zei Niels enthousiast. ‘Dit is het bad om baantjes te trekken en je moet een badmuts op.’ Niels wees schuin naar links. ‘En daar is het grote bad. Daar kunnen we wel in spelen.’

Na een korte wandeling langs een buitenbar en automatische douches bereikten ze het bad dat in de vorm van een hart was aangelegd. Hoewel het minstens vier keer zo groot was als het andere bad, pilde het uit van de mensen.

Petra keek over het terras, waar de ligbedden stonden. Voor zover ze kon zien waren ze allemaal bezet.

‘Ik ga terug naar dat andere bad, daar waren nog vrije ligbedden.’

‘De laatste die erin ligt is een sukkel,’ grijnsde Niels en hij sprong het water in.

Petra gaf de bal aan Hans. ‘Nou, sukkel. Ik zie je straks.’

Hij gaf haar een dikke knipoog en sprong Niels achterna. Ze gooiden de bal over en even later zag Hans in de menigte het Nederlandse jochie dat eerder die ochtend op zijn fiets was langsgekomen.

‘Hé, makker!’ Met een brede boog gooide hij de bal naar het ventje dat hem keurig opving.

‘Ik ben met mijn vriendjes aan het spelen,’ riep de jongen nadat hij de bal naar Niels had geworpen.

‘Dan doen die toch gewoon mee?!’

De jongen keerde zich naar zijn twee vrienden en even later kwamen ze dichterbij zodat ze de bal konden rondspelen. Ineens klonk er een harde zoem. Toen het geluid wegstierf, haastten veel gasten, onder wie de Nederlandse jongen en zijn twee vrienden, zich naar de zwembadrand en klommen het zwembad uit.

‘Wat is er aan de hand?’ wilde Hans weten.

‘Zwemwedstrijden in het andere bad,’ antwoordde de jongen en hij ging op zoek naar zijn rugzak. Omdat Niels er wat verloren bij stond, besloot Hans met hem de vertrekkende meute te volgen.

‘Dit is Thijs,’ zei Hans tegen Petra. ‘En hij komt uit Leerdam.’ Tijdens de wandeling naar het andere bad had hij een paar woorden met de jongen gewisseld. Op het eerste gezicht leek het hem een aardige knul. Thijs knikte beleefd naar Petra, die rechttop was gaan zitten.

‘Hallo, Thijs, heb je het naar je zin?’

‘Ik heb het hier altijd naar mijn zin,’ antwoordde Thijs. Hij keek verlegen langs haar heen.

‘Dus je bent hier al vaker geweest?’

‘Al tig keer. Wij komen hier elke zomer.’

‘En je vrienden?’ wilde Hans weten. ‘Zijn die hier ook al vaker geweest, of is het voor hen net als voor ons ook de eerste keer?’

Thijs knikte naar het blonde jochie met sproeten dat naast hem stond. ‘Conor wel, hij is hier vaker geweest. Hoeveel keer weet ik niet, best wel veel. Hij komt uit Ierland.’

Conor keek op toen hij zijn naam hoorde. Hij begreep waarschijnlijk niets van het Nederlands en glimlachte dunnetjes.

‘En Mats komt uit Duitsland. Hij was hier vorig jaar ook.’

De Duitse jongen had donkerblond haar en was een paar kilo te zwaar. Evenals Conor grijnsde hij schaapachtig voor zich uit.

Thijs haalde een badmuts en een zwembriljetje uit zijn rugzak. De anderen volgden direct zijn voorbeeld.

‘Kom op, Niels,’ zei Hans enthousiast. ‘Pak je spullen en laat ze maar eens zien hoe hard je kunt zwemmen.’

Niels schudde z’n hoofd. ‘Ik heb geen zin.’

‘Ach, doe niet zo flauw, man.’

‘Nee, ik wil eerst kijken.’

Voordat Hans nog verder aan kon dringen, greep Petra in.

‘Laat hem toch. Hij wil eerst even kijken. Niet meteen dat competitieve gedoe, alsjeblieft.’

‘Oké, laten we maar gaan kijken wie de rapste van het hele spul is.’

Hans knikte in de richting van een jongen die kampte met serieus overgewicht. ‘Ik zet mijn geld op hem.’

Niels moest lachen en Petra schudde haar hoofd.

‘Dat is niet leuk, maar zielig. Wat zal dat kereltje het zwaar hebben in deze hitte.’

‘Zwaar is ie zeker,’ antwoordde Hans.

Later die ochtend zagen ze Thijs met gemak de wedstrijd in zijn leeftijdscategorie winnen. Conor en Mats eindigden samen met het veel te dikke kind in de achterhoede.

5

Hans zuchtte voldaan. ‘Wat een fantastische lasagne. Zo goed heb ik hem in Nederland nog nooit gehad.’

‘Ja, mijn cannelloni is ook heerlijk. Koken kunnen ze hier als geen ander, maar ik denk dat de omgeving ook veel doet,’ antwoordde Petra.

Hans knikte instemmend. ‘Klopt. Het is bijna idyllisch.’

Na het eten liepen ze naar de huurfietsen die ze naast een hek hadden gezet.

‘Jouw pizza was toch ook lekker?’

‘Ja, hoor.’ Niels was geen liefhebber van de Italiaanse keuken. Op z’n tijd een pizza ging nog wel, maar daar hield het mee op.

Ze stapten op hun fietsen en reden langs het Gardameer terug naar de camping. Het liep inmiddels tegen halfnegen en na een middag waarin ze veel indrukken hadden opgedaan, was het tijd voor een douche en een avond waarop ze van al hun inspanningen konden bijkomen.

‘Kijk,’ riep Hans half over zijn schouder. ‘Ze trekken de waterfietsen op de kant. Je kunt zo’n ding dus tot een uur of halfacht huren.’

‘Wanneer gaan wij dat doen?’ vroeg Niels. Ze fietsten achter elkaar. Het pad langs het meer was breed genoeg om naast elkaar te fietsen, maar het grote aantal voetgangers en andere fietsers verhinderde dit.

‘Misschien overmorgen,’ zei Petra. ‘Alles op z’n tijd. Je wilt ook nog naar dat waterpark, wij willen Venetië zien en er staat ook nog een tripje naar Sirmione op het programma.’

‘Dat is toch dat beroemde schiereiland waar je niet met de auto kunt komen?’ vroeg Hans.

‘Ja, het is een landtong die vier kilometer het meer in steekt. Je kunt het langgerekte dorpje alleen bereiken over de ophaalbrug van het kasteel. Naast het kasteel ligt een prachtige kerk die de hele dag is geopend. Ik heb foto’s van Sirmione gezien en het lijkt mij een hele belevenis om daar te gaan kijken.’

‘Lang leve internet,’ grijnsde Hans.

Niels kreunde afkeurend. Een trip naar Venetië zag hij niet zitten, het leek hem oersaai. Ook kastelen en kerken waren volgens hem stoffige bezienswaardigheden voor oude mensen. Hij werd snel afgeleid toen hij het attractiepark zag dat schuin voor hem lag. Hij wees naar een van de torens die hoog boven het heuvelachtige landschap uitkwamen.

‘Kijk eens wat een hoge glijbaan!’

Terwijl Niels alles wat hij van deze afstand kon onderscheiden opsomde, genoot Hans van het enthousiasme van zijn zoon. Petra draaide zich lachend naar hem toe. De vakantie kon nu al niet meer stuk.

Iets over negenen kwamen ze in de buurt van de achteringang van de camping. Ze minderden vaart voor een groepje jongeren dat op het punt stond een restaurant binnen te gaan dat pal aan de oever van het Gardameer lag. In datzelfde restaurant, dat eigenlijk een uitgebouwde snackbar met een groot terras was, hadden zij vanmiddag geluncht.

‘Heeft er nog iemand zin in een frikadel speciaal?’ zei Hans lacherig. In tegenstelling tot vanmiddag hield Niels zijn mond. Bij de ingang van Regina di Garda stapten ze af. Tussen de hordes vakantiegangers die een stukje langs het Gardameer wilden gaan wandelen of daar juist van terugkeerden, liepen ze met de fiets aan hun hand de camping op. Ze passeerden een bewaker voor wie ze hun arm met het polsbandje omhooghielden.

‘Eerst een douche,’ zei Hans toen ze bij hun caravan waren.

‘Ik ga eerst,’ zei Niels en hij zette zijn fiets onder de luifel.

‘Dacht het niet, heren.’ Petra deed haar fiets op slot en opende de deur van de caravan.

‘Dames gaan voor, jongen,’ zei Hans. ‘Wen daar maar vast aan.’

Hij nam net als zijn zoon op een van de klapstoeltjes plaats en legde zijn handen op het tafeltje dat hierdoor licht wankelde. ‘Wat gaan we straks doen?’

‘Kaarten.’

Voordat Hans de kans kreeg hierop te reageren, werd de aandacht van zijn zoon volledig in beslag genomen door twee jongens die op hun huurfiets langs kwamen rijden. Ze stopten voor de caravan van Thijs.

‘Zijn dat niet...?’

‘Conor en Mats,’ vulde Niels aan. ‘Ze komen Thijs halen.’

Hans knikte. Tijdens de pauzes van de zwemwedstrijden hadden de jongens onderling volop staan praten.

De deur van de caravan ging open en Thijs kwam naar buiten. Toen hij op zijn fiets stapte, kwamen zijn ouders het caravantrapje af. Ze zeiden iets tegen Thijs wat hij niet kon verstaan.

De drie jongens stopten voor hun caravan en zeiden gedag. Thijs keek Niels lachend aan. ‘Ga je mee?’

Niels keek vragend naar zijn vader.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ wilde Hans weten.

‘Gewoon over de camping. Er is vanavond halve finale van het kindersongfestival. In de pauze doen we spelletjes in het hol.’

‘Het hol?’ vroeg Hans.

‘Het hok waar alle spelletjes zijn,’ verduidelijkte Thijs.

‘Tof,’ zei Niels. ‘Mag ik ook, pap?’

‘Misschien morgen. Ik wil dit eerst met je moeder bespreken.’

Niels slaakte een diepe zucht van teleurstelling en ergernis. Hij keek zijn nieuwe vrienden even vluchtig aan. Thijs schatte de situ-

atie goed in, zei gedag en fietste weg. Conor en Mats reden achter hem aan. Hoewel ze geen Nederlands verstonden, hadden ze de strekking van het gesprek wel begrepen.

Toen Petra even later naar buiten kwam, trof ze een mukkende Niels en een wat opgelaten Hans aan.

‘Ga jij maar eerst douchen,’ zei Hans.

‘Ik heb geen zin meer,’ antwoordde Niels en hij bleef nors voor zich uit kijken.

‘Dan heb ik straks ook geen zin om met jou te kaarten.’

Niels koos eieren voor zijn geld, al ging dit niet van harte. Hij stond op en liep met een zuur gezicht de caravan binnen. Petra keek haar man vragend aan.

‘Ik leg het je zo wel uit. Ben zo terug.’

Hij stond op en liep naar de caravan van Thijs. ‘Hallo, ik ben Hans Kolwijn. Wij hebben vanochtend al met uw zoon Thijs kennisgemaakt.’

De vader van Thijs zat op een klapstoeltje. Hij had een normaal, enigszins gezet postuur en rood haar. Hij droeg een lichtblauw overhemd met korte mouwen en een trainingsbroek. Op het tafeltje naast hem stond een flesje bier. Hij schudde de uitgestoken hand van Hans.

‘Berry Heuting, de vader van Thijs. Hij knikte in de richting van de caravan waar een blonde vrouw in de deuropening verscheen. Ze droeg een mouwloos wit shirt en bijpassende shorts. ‘Da’s Marion, mijn vrouw.’

Hans schudde de vrouw ook de hand en kwam direct ter zake. ‘Thijs was daarnet even bij ons. Hij vertelde dat hij samen met zijn vriendjes een beetje over de camping ging rijden en of mijn zoon Niels mee mocht.’ Hij maakte een hulpeloos gebaar om zijn situatie te verduidelijken. ‘Ik werd hierdoor nogal overvallen. Mijn vrouw stond onder de douche, die jongens hadden haast en Niels wilde graag mee. Ik moest snel een beslissing nemen en

die werd me niet bepaald in dank afgenomen door mijn zoon.’
Berry grijnsde. ‘Daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Zolang je die apen maar hun zin geeft is alles koek en ei, maar o wee als je een keertje nee zegt. Dan is het huis te klein.’

‘Dat valt bij onze Thijs wel mee, hoor,’ meldde Marion vanuit de caravan.

Berry grinnikte spottend. ‘Tja, omdat hij altijd zijn zin krijgt.’ Hij nam een slok van zijn bier.

‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik kom hier eigenlijk om te vragen of jullie weten waar ze zijn en wat ze precies uitspoken.’

Berry haalde zijn schouders op. ‘Ze slenteren een beetje over de camping. Precies hetzelfde als wat jij en ik deden toen we jong waren.’

‘Vanavond gaan ze eerst naar het songfestival voor kinderen kijken,’ vulde Marion aan. ‘Daarna gaan ze naar het hol...’

‘Dat is de ruimte waar alle spelletjes zijn,’ reageerde Hans meteen.

‘Dat had ik al van Thijs gehoord. En hoe laat komen ze weer thuis?’

‘Rond een uur of elf,’ antwoordde Berry. ‘De ene dag begint het wat eerder en de dag daarop wat later. Daarin proberen we soepel te zijn. Wordt het te gek en vergeten ze de tijd, dan bel ik hem op zijn mobieltje.’

Hans wilde verder vragen, maar zag uit zijn ooghoek dat Niels weer buiten de caravan stond.

‘Mensen, hartelijk bedankt voor de info, maar ik moet er weer vandoor.’

‘Echt geen pilsje?’ vroeg Berry.

Hans wuifde het weg. ‘Misschien de volgende keer.’

‘Kom anders met je vrouw langs als Niels met die jongens mee gaat,’ stelde Marion voor. ‘Dan drinken we samen een glaasje.’

Hans groette hen en liep terug naar de caravan waar Niels inmiddels samen met Petra op het terras was gaan zitten.

Niels keek hem argwanend aan. ‘Wat deed je daar?’

‘Gewoon een praatje, kolonel,’ antwoordde hij saluerend. ‘Waar zijn de kaarten, jij wilde toch spelen?’

‘Ik pak ze wel,’ zei Petra.

‘Goed, dan ga ik me snel douchen. Wat voor spelletje doen we eigenlijk?’

‘Toepen,’ besliste Niels.

‘Mooi, daar ben ik goed in.’ Hij wreef opzichtig in zijn handen. ‘Ik maak jullie straks finaal in.’

‘Dacht het niet,’ antwoordde Niels.

Tot zijn genoegen zag Hans dat er weer een voorzichtige glimlach op het gezicht van zijn zoon verscheen.